

disse Bøder skal beregnes for hver Forseelse for sig, og Bøderne tilfalder Statskassen, ligesom Sager herom behandles som Politisager.

Det Kontrolsystem, som her indføres for Medlemmerne af Arbejdsløshedskasserne, udvides saa til ogsaa at gælde for Retten til at hæve Tillægshjælp ligesom ogsaa til at gælde den fortsatte Hjælp, saaledes altsaa, at alle Arbejdere, som i det hele taget paa Grund af Arbejdsløshed henvises til at hæve Understøttelse, enten dette sker gennem den ene eller den anden Kasse, Arbejdsløshedskassen eller Hjælpekassen, kontrolleres gennem det samme System af Kort. Disse Kort skal være fuldstændig ensartede, enten de er udstedt af Arbejdsløshedskassen eller af Arbejdsanvisningskontoret, saaledes at det derigennem ikke kan kontrolleres, hvorvidt den arbejdssøgende er organiseret, eller han ikke er det. Naar en Arbejder, som har faaet Arbejdsløshedskort udstedt gennem Arbejdsanvisningskontoret — en Arbejder altsaa, som enten ikke er Medlem af nogen Arbejdsløshedskasse eller har opbrugt sin vedtægtsmæssige Hjælp —, og et Arbejdsforhold, som han har opnaaet, er afbrudt, vil Meddelelse fra Arbejdsgiveren paa samme Maade være at afgive til Arbejdsanvisningskontoret, som derefter naturligvis skal give Hjælpekassen, hvorigennem der fremtidig skal udbetales fortsat Hjælp, fornøden Meddelelse. De sidste Bestemmelser, som jeg her har omtalt, findes i Ændringsforslagene Nr. 20, 21 og 22 til § 31.

Der er dernæst et Ændringsforslag til § 11, hvor det i Lovforslaget i 2det Stykke, 2den Linie, var bestemt, at København skulde kunne betegnes som en Landsdel ved Dannelse af Arbejdsløshedskasser. Dette udgaar af Lovforslaget, saaledes at Bestemmelsen bliver den hidtil gældende, at en Arbejdsløshedskasse skal enten være knyttet til eet eller flere bestemte Fag og da mindst omfatte en Landsdel eller udelukkende være stedlig begrænset. Jeg har ved de forskellige Behandlinger af Sagen i dette høje Ting udtrykkelig udtalt, at Bestemmelsen om Københavns Ligestilling med en Landsdel tillagde jeg ikke synderlig Vægt, og jeg har da haft let ved at imødekomme Ønsket om, at der paa dette Punkt maatte ske en Ændring.

Endvidere har jeg ved Sagens tidligere Behandlinger udtalt, at hvad Regelen i § 16 angik, hvor det blev foreslaaet, at den kommunale Ydelse til Arbejdsløshedskasserne fremtidig skulde være en Femtedel af den i det foregaaende Aar udbetalte Arbejdsløshedsunderstøttelse, da var denne

Ændring foreslaaet under Hensyn til, at der deri laa en Tilskyndelse for Kommunerne til at søge at imødegaa Arbejdsløsheden indenfor Kommunen ved at iværksætte Arbejder. Men jeg har paa den anden Side paa et allerede længst passeret Tidspunkt erklæret mig rede til, for saa vidt Enighed kunde opnaas, at blive staaende ved den hidtil gældende Beregning af det kommunale Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, saaledes at dette altsaa sættes til en Trediedel af Medlemsbidraget det foregaaende Aar, og ved Ændringsforslaget under Nr. 7 foreslaas nu dette.

Der var i Landstingsudvalget fremsat Ønske om, at § 18, som indeholder Fastsættelse af Dagpengenes Maksimumsstørrelse, maatte blive ændret, saaledes at der indsattes en Bestemmelse, hvorved disse Maksimumsbeløb automatisk ændredes med Pristallet, og en saadan Bestemmelse var blevet vedtaget i det høje Landsting. Den er nu her erstattet med Ændringsforslag Nr. 9, hvori det foreslaas, at disse Maksimalstørrelser for Dagpenge vil være at revidere ved Fremsættelsen af dertil sigtende Lovforslag inden 1. December 1922. Maksimumstallene, 4 Kr. pr. Dag til Familieforsørgere og 3 Kr. 50 Ø. pr. Dag til Medlemmer, der ikke er Familieforsørgere, vil altsaa kun gælde til 1. December 1922 og den Tid derudover, som maatte være nødvendig til Færdigbehandling af et Lovforslag, som tilsigter en Nyordning af dette Forhold.

Hvad § 20 angaar, vil ærede Medlemmer jo erindre, at der om Bestemmelserne i denne Paragraf har været ikke ringe Strid, som navnlig har drejet sig om 2 Punkter: Bestemmelserne i Paragraffens Stykke 1, Punkt 8, som angaar Forbud mod at udbetale Understøttelse, naar Arbejdstiden ikke er nedsat med over $\frac{1}{3}$, og Indholdet af denne Paragrafs 2det Stykke. Hvad Punkt 8 angaar, har jeg ved de tidligere Forhandlinger maattet hævde, at de Krav, der fra Socialdemokratiets Side blev stillet til Ændring af dette Punkts Tekst, ikke vilde kunne imødekommes, fordi dette vilde føre ud i ganske bestemte Former for begrænset Arbejdstid, som vilde føre til en Understøttelsesret for hele den Tid, som blev fradraget. Uoverensstemmelsen paa dette Punkt har nu fundet sin Udløsning derigennem, at der til Punkt 8 tilføjes som nyt sidste Punktum følgende: „Hvor særlige Omstændigheder taler derfor, kan Indenrigsministeren tillade Afvigelse fra disse Bestemmelser.“ Forholdet vil altsaa fremtidig blive dette, at hvert